

ENSOMME KONTINENTALERE SØKER LIKESINNEDE

Et reisebrev fra Salt Lake City

av Sindre Hasselknippe og Tore Fjetland Øgaard

Etter nesten å ha resignert i den analytisk-hyperboreiske luften her på bjerget fant vi på slump ut at det skulle holdes en konferanse om tysk og fransk tenkning i Salt Lake City på sensommeren i fjor. *Society for Phenomenology and Existential Philosophy* skulle ha sin årlige samling og hadde invitert diverse andre selskaper av samme legning til å gjeste begivenheten. Tematikken strakte seg fra Heideggers Aristoteles- og Nietzsche-lesning, Irigarays vaginaliserte ekvasjon mellom Platons hule og det sanne, Foucault om Borges' tlönske-kinesiske leksikon, Deleuzes virtuelle folder og dets overensstemmelse med nevrologien, hvordan Nietzsche har rett mens dagens vitenskap tar feil. Slike ting man blir ekskommunisert for hvis man snakker for høyt om det her hjemme. Det var altså duket for en heidundrende eskapade. Vi skulle til det lovede land, flytende av melk, honning og kontinentalere på galt kontinent.

Vi reiste, og fikk, etter å ha blitt katalogisert som ikke-terrormistenkte, omsider lov til å trå over den gule linjen på flyplassen i Denver. USA hadde trykket oss til sitt bryst. Vi krysset Rocky Mountains og kom til mormonerhovedstaden med den berømte kitch-hvite Disneykatedralen

i hjertet av byen. I reklamefolderen på hotellet sto det at Salt Lake City ble stiftet en julidag i 1847 av 148 mormonerpionerer. Tre av dem var kvinner. Byen er hovedstaden i staten Utah som ble en del av USA etter at mormonerpresidenten i 1890 beleilig fikk en åpenbaring om å avskaffe polygamiet. Her skulle altså representanter

for fenomenologi, eksistensialisme, strukturalisme, poststrukturalisme, nihilisme og andre marginaliserte ismer rotte seg sammen.

Salt Lake City er, sett med våre norske turistøyne, et underlig og litt skummelt sted. En gang vi var på Barnes and Nobles, stumpet vi røyken i askebegeret på vei inn. Da vi kom ut, var sneipene borte og den sorte sanden i askebegeret jevnet ut – vi begynte å se oss over skulderen... Vår gryende paranoia ble ikke bedre av at rådhuset var merket med frimurersymbolet eller at tabernakelets bagasjepersonale hadde sjekket passene våre (vi er altså muligens innskrevet blant de 144000 som

kjemper om en plass i det hinsidige).

Byens eneste handlegate var bygget etter sydenestetiske prinsipper for å gi denne eller tilnærmet døde byen "in the middle of nowhere" et skinn av menneskevennlighet før OL i 2002. I denne ene handlegaten ble det fra morgen

til kveld spilt en blanding av David Sandbornes og Kenny Gs easy-listening-jazz, bare avbrutt en gang i blant av "America the Beautiful", synkronisert med utstøtende rytmer fra torgets vannfontene. Jaget mellom tilbud og etterspørsel, jakten på junkmat i en jungel av fastfood-kjeder og musikken (denne politisk suspekke bastard av en tjenestepike) med sin tankedøvende fødselshjelp for konsumets universelle imperativ (trekk pusten), hadde gjort denne gaten til et innbyggernes fristed, der fellesskaps- og andre patriotiske følelser fritt kunne sveve over vannet, lysene, de amerikanske flaggene og PA-anleggets tonende fanfarer.

Angela Davis, utdannet under Merleau-Ponty, var et høydepunkt under konferansen. Foredraget hennes omhandlet fremvekst av ulike avstraffelsesmetoder i demokratier. Hun er mest kjent som rettighetsforkjemper på 70-tallet og har vært forfulgt av ulike offentlige instanser i USA. Hun var blant annet så privilegert å få en plass på FBI's "most wanted list". I de siste årene har hun gitt ut bøker om forholdet mellom økonomiske interesser, rasisme, fengsel og demokrati f.eks. *Are Prisons Obsolete* (2003) og *Abolition Democracy: Beyond Prisons, Torture, and Empire* (2005). Hun var tema i Rolling Stones' låt "Sweet Black Angel". En kjent hendelse hun selv refererte til, var da hun holdt seminar i Harlem med "The Black Panthers" som væpnet vakthold, ettersom hun måtte gå i skjul en

periode. Hun er nå ansatt ved et Universitet i California, og arbeider med rettigheter og institusjonspraksis.

Ellers er vårt inntrykk at konstruktivt fellesskap og kontinentalfilosofi ikke er sameksisterende fenomener. Bidragene – mange av dem gode - ble gjerne fulgt opp av kommentarer det ikke var mulig å svare konstruktivt på, eller utsagn som var preget av ren posisjonering. Remser av ekskluderende disjunktiver ble trukket opp som himmel over det som tidvis lignet mer Nietzsches ressentiments-hule enn Platons (Irigaray eller ei). Posisjonering uten begrunnelse er vel uten filosofisk interesse for andre enn foucaultianere opptatt av ekskluderings- og stigmatiseringsmekanismer. Et fellesskap av interessebærere uten evne til annet enn å lese opp det de selv har produsert på hver sine ensomme kontorer kan selvfølgelig by på hyggelige sammenkomster av likesinnede. Men noe konstruktivt rent filosofisk, utover selve opplesningen, kan det neppe resultere i. En kunne altså like gjerne brukt tiden på å holde seg på stedet hvil og bare lese det de hadde skrevet.

Tilbake på kontinentet, krumbøyd over hver våre bøker, den ene viklet inn i Heideggers tidssfære og den andre i den analytiske filosofis bidrag til romtid, gjenstår det bare å takke instituttet for reisestøtten. Ressentimentet har forsvunnet. Man må tro at vi i den hyperboreiske luften tross alt er lykkelige.